

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7MCdo/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	7106230263
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7106230263.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ O. N., bývajúcej v A., 2/ C. O., bývajúcej v M., 3/ Z. N., bývajúcej v A., 4/ O. N., bývajúceho v W., proti žalovaným 1/ Mestskej časti Košice - Staré mesto, so sídlom v Košiciach, Hviezdoslavova č. 7, 2/ L. Z., bývajúcemu v G., 3/ O. C., bývajúcemu v G., 4/ L. A., bývajúcemu v G., 5/ A. C., bývajúcemu v G., v súčasnosti bývajúcemu v G. 6/ F. C., bývajúcemu vo T., 7/ V. Z., bývajúcej v G., 8/ M. C., bývajúcej v G., 9/ O. A., bývajúcej v G., 10/ O. C., bývajúcej v G., G., 11/ O. C. bývajúcej v G., 12/ Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP č. 48/A, žalovaní 2/, 4/, 7/ a 9/ v dovolacom konaní zastúpení JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou v Košiciach A K Kováčska č. 32, v konaní o určenie, že neboli splnené podmienky na vydanie osvedčenia o vydržaní, o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a kúpnych zmlúv a o určenie, že spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti patrí do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C 207/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 13. januára 2011 sp. zn. 2 Co 312/2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 13. januára 2011 sp. zn. 2 Co 312/2010 a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Žalobou doručenou súdu 18. decembra 2006 po jej účinnom rozšírení sa žalobcovia voči žalovaným domáhali určenia, že : 1/ Mestská časť Košice - Staré mesto nespĺnila podmienky na vydanie osvedčenia vyhlásenia o vydržaní podľa ustanovenia § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, ktoré bolo vydané vo forme notárskej zápisnice číslo N 71/97, Nz 68/97 notárom JUDr. Andrejom Kašperom, na základe ktorého bola Mestská časť Košice - Staré mesto, Hviezdoslavova 7, Košice zapísaná ako vlastníik nehnuteľností - pozemku parcelné číslo 2318, druh zastavané plochy a nádvoria vo výmere 865 m², pozemku parcelné číslo 2319, druh záhrady vo výmere 744 m² a stavby - obytný dom súpisné číslo 1610, postavený na parcele 2318, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX (ďalej tiež nehnuteľnosti), vedenom pre okres Košice I, obec Košice Staré mesto, katastrálne územie Stredné mesto, Katastrálnym úradom v Košiciach, Správou katastra Košice; 2/ že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi H. N. a T. N., každému po

1/2; 3/ neplatnosti viacerých zmlúv o prevode bytov v obytnom dome medzi žalovanými.

Okresný súd Košice I uznesením z 24. júna 2010 č.k. 36 C 207/2006-189 konanie zastavil; žalobcom 1/ až 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania žalovaným 2/ a 7/ 1 952,43 € a žalovaným 4/ a 9/ 1 952,43 €; žalobcom 1/ až 4/ vrátil spoločne a nerozdielne súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 889,60 € prostredníctvom Daňového úradu Prešov II do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O zastavení konania súd rozhodol podľa § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. vzhľadom na späťvzatie žaloby z 29. októbra 2009 žalobcami uskutočnené skôr, ako sa začalo pojednávanie. Pri náhrade trov konania vychádzal z ustanovenia § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. podľa ktorého, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Žalobcovia vzali žalobu v celom rozsahu späť, z procesného hľadiska zavinili zastavenie konania a preto im vznikla povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania. Na náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré vznikli žalovaným 2/, 4/, 7/, 9/ súd spoločne a nerozdielne zaviazal žalobcov 1/ až 4/; ich výšku zdôvodnil v odôvodnení rozhodnutia. Žalovaní 1/, 3/, 5/, 6/, 8/, 10/, 12/ nepodali návrh na rozhodnutie o trovách konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p., preto súd o ich náhrade nerozhodoval. O vrátení súdneho poplatku za návrh na začatie konania žalobcom rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Na odvolanie žalobcov 1/ až 4/ (proti výroku o náhrade trov konania) Krajský súd v Košiciach uznesením z 13. januára 2011 sp. zn. 2 Co 312/2010 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že náhradu trov prvostupňového konania účastníkom nepriznáva; zároveň rozhodol, že účastníkom nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že zmluva o darovaní nehnuteľností právny predchodcami žalobcov bola doložená (ako príloha podania z 26. januára 2009) v priebehu konania, keď do konania vstúpilo Mesto Košice. Až z tejto sa žalobcovia mohli dozvedieť, že nehnuteľnosti boli darované Československému štátu. Na liste vlastníctva, ktorý bol v čase podania žaloby k dispozícii boli ako vlastníci bytov v obytnom dome označení žalovaní 6/ a 10/. Z listu vlastníctva nebolo zrejmé, že rozhodnutím súdu bolo určené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam pre Mesto Košice (sp. zn. 16 C 482/98), preto sa žalobcovia dôvodne domáhali určenia neplatnosti zmluvy o prevode bytu v obytnom dome. Zmenu uznesenia vo výroku o náhrade trov v konaní (§ 220 O.s.p.) odôvodnil potrebou aplikovať § 150 ods. 1 O.s.p., pričom dôvod osobitného zreteľa v zmysle tohto ustanovenia videl v charaktere prejednávanej veci. Odvolací súd zohľadnil to, že platná právna úprava v čase uzavretia darovacej zmluvy neukladala povinnosť štátu, ktorý nadobúdala nehnuteľnosti od občanov, zapísať prevod do evidencie nehnuteľností, z čoho potom vyvodil, že žalobcovia nezavinili zastavenie konania, ak vzali žalobu späť práve v dôsledku existencie darovacej zmluvy. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., pretože nebol podaný návrh na ich náhradu.

Na základe podnetu žalovaných 2/, 4/, 7/ a 9/ napadol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnym dovolaním uznesenie odvolacieho súdu. Uviedol, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. uviedol, že odvolací súd postupoval v rozpore so zákonom a tým porušil právo žalovaných domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde a zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu. Podľa názoru generálneho prokurátora odvolací súd na vec nesprávne aplikoval právnu normu (§ 150 ods. 1 O.s.p.). Rozhodovanie o trovách konania v súvislosti so zastavením konania je založené na vyriešení otázky, ktorý z účastníkov zavinil jeho zastavenie. „Zavinenie“ nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, ktorej príčinou je správanie účastníka konania (teda i jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatí návrhu), eventuálne tiež náhoda a dôsledkom je vznik trov druhého účastníka. Z obsahu súdneho spisu nepochybne vyplýva, že konanie bolo zastavené na základe späťvzatia žaloby. Žalobcovia späťvzatím žaloby zavinili zastavenie konania v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p., vznikla im povinnosť nahradiť trovy konania žalovaným, lebo žalovaní nedali podnet na podanie žaloby, neboli osobami, ktorých správanie viedlo k zastaveniu konania, všetky skutočnosti a dôkazy na obranu svojho práva

uviedli pri prvom úkone, ktorý im patril. Naopak žalobcovia podali na súd žalobu bez toho, aby svoje tvrdenia podložili dôkazmi a pred začatím konania sa pokúsili vec vysporiadať mimosúdne. V danom prípade išlo o sporové konanie, v ktorom žalobcovia mali povinnosť dôkazného bremena spočívajúceho v preukázaní, že sporné nehnuteľnosti patrili v čase smrti ich právnych predchodcov do dedičstva. Boli si vedomí svojej dôkaznej povinnosti preukázať svoje tvrdenia z hľadiska možného (ne)úspechu v predmetnom spore. Bez ďalšieho uvedené nezakladá dôvod osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovaným v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. Pri aplikácii ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. je povinnosťou súdu vec posúdiť komplexne, najmä z hľadiska sociálnej situácie všetkých účastníkov konania, teda aj žalovaných, ktorých majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Tiež vziať do úvahy okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku i prihliadnuť na postoj účastníkov v konaní, čo odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania neurobil.

Žalobcovia 1/, 3/ a 4/ v konaní o mimoriadnom dovolaní uviedli, že s darovacou zmluvou sa oboznámili až v konaní po jej predložení žalovaným 12/ (Mesto Košice). Právni predchodcovia žalobcov boli vlastníkmí nehnuteľností od roku 1947 do roku 1997, kedy bolo vydané osvedčenie o vydržaní pre Mestskú časť Košice - Staré mesto, čo zakladá dôvody osobitného zreteľa prejednávanej veci v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., preto mimoriadne dovolanie žiadali zamietnuť.

Žalovaní 1/ až 11/ sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Žalovaný 12/ (Mesto Košice) uviedol, že nemá námietky k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor (§ 243e ods. 1 O.s.p.) po podaní podnetu žalovaných 2/, 4/, 7/ a 9/ (§ 243e ods. 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti a dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu v tejto časti treba zrušiť.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania a tiež aj dovolacím dôvodom v ňom uplatneným; obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v ustanovení § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v mimoriadnom dovolaní namietané a ich existencia v konaní o mimoriadnom dovolaní ani nevyšla najavo.

Generálny prokurátor namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p., lebo postupom odvolacieho súdu malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., čo zakladá porušenie práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu. V mimoriadnom dovolaní však takto označenú vadu mimoriadny dovolateľ nekonkretizoval (nevymedzil) a ani jej existencia nevyšla v konaní najavo.

Dovolací súd vzhľadom na svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie pred súdmi nie je postihnuté tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že konanie pred súdmi nie je postihnuté takto označenou vadou.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Najvyšší súd pri posudzovaní opodstatnenosti mimoriadneho dovolania vzal na zreteľ, že účastníkovi, ktorý (z procesného hľadiska) zavinil zastavenie konania, súd uloží povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli účastníkovi stojacemu na opačnej procesnej strane v spore (§ 142 ods. 1 veta prvá O.s.p.); zohľadnil tiež, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť (§ 150 ods. 1 O.s.p.).

Pri zastavení sporového konania (v danom prípade ide o také konanie) sa otázka náhrady trov konania spravuje princípom procesného zavinenia na zastavení konania. Len výnimočne môže súd v konaní (procesne) úspešnému účastníkovi nepriznať náhradu trov konania. Občiansky súdny poriadok v § 150 ods. 1 O.s.p. priznáva súdu moderačné právo zmierniť dôsledky (dopady) ustanovení upravujúcich náhradu trov konania. Pokiaľ sú splnené predpoklady uvedené v tomto ustanovení, môže súd výnimočne nepriznať náhradu trov konania (procesne) úspešnému účastníkovi konania, ktorému by inak priznal ich náhradu celkom alebo sčasti. Predmetné ustanovenie tak v nadväznosti na § 1 O.s.p. napomáha zabezpečiť spravodlivú ochranu práv, ktorú aplikácia zásady zodpovednosti za zastavenie konania v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p. vždy dôsledne neumožňuje.

Ustanovenie § 150 O.s.p. umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností demonštratívne uvedených v druhej vete § 150 ods. 1 O.s.p. Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov procesne úspešnému účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná. Pri posudzovaní, či v tej - ktorej veci sú tieto dôvody dané, musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery (treba zdôrazniť, že všetkých) účastníkov konania a vziať do úvahy nielen to, aké sú pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale to, aký bude dopad aplikácie § 150 O.s.p. na (medziiným tiež majetkové) pomery účastníka na opačnej procesnej strane. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia môže byť v určitej veci tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj účastníkov k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu procesných povinností účastníka občianskeho súdneho konania a pod.

V danom prípade odvolací súd pri rozhodovaní o trovách prvostupňového konania dospel na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov tohto konania procesne úspešným žalovaným 2/, 4/, 7/ a 9/. Podstata odvolacím súdom zohľadnených dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. mala spočívať v charaktere prejednávanej veci - konkrétne v tom, že žalobcovia domáhajúci sa súdnej ochrany vlastníckych práv k nehnuteľnostiam do podania žaloby sa objektívne nemali možnosť dozvedieť, že tieto mali byť v roku 1973 darované ich právnymi predchodcami štátu; túto skutočnosť

zistili v priebehu konania po predložení darovacej zmluvy žalovaným 12/ (Mestom Košice). Odvolací súd akcentoval tiež to, že podľa pôvodnej právnej úpravy nebolo povinnosťou štátu zmenu právneho vzťahu k nehnuteľnostiam evidovať zápisom do vtedy vedenej evidencie nehnuteľností.

Obsah spisu a odôvodnenie rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním svedčí o tom, že odvolací súd neposúdil dostatočne celý komplex okolností relevantných pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p. Výnimočnosť aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. nevyvodzoval zo vzájomného postavenia účastníkov tohto sporového konania a to žalobcov 1/ až 4/ voči žalovaným 2/ (L. Z.), 4/ (L. A.), 7/ (V. Z.) a 9/ O. A.. Z príčin vzniku sporu medzi týmito žalovanými neprihliadol na ďalšie okolnosti významné pre posúdenie splnenia predpokladov vyplývajúcich z tohto ustanovenia, konkrétne na osobné, majetkové a sociálne pomery dotknutých účastníkov konania na žalovanej strane (žalovaných 2/, 4/, 7/ a 9/). Z toho vyplýva, že odvolací súd neskúmal vec zo všetkých hľadísk, ktoré treba považovať za relevantné v zmysle § 150 O.s.p. Jeho záver, že ide o výnimočný prípad, v ktorom sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa opodstatňujúce aplikáciu § 150 O.s.p., je v dôsledku toho predčasný, preto ho nemožno považovať za správny (§ 243f ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovolací súd vychádzal z toho, že sama skutočnosť, či žalobcovia 1/ až 4/ mohli (ne)vedieť o existencii darovacej zmluvy, ktorá môže mať význam pre konanie v ktorom sa má vyriešiť spor o vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, nevykazuje znaky dôvodu hodného osobitného zreteľa (v okolnostiach prejednávanej veci), ktorý by výnimočne opodstatňoval aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. Ani záver, že existencia pôvodnej právnej úpravy evidencie nehnuteľností nesignalizovala existenciu právneho úkonu nakladania s nehnuteľnosťami nie je (bez ďalšieho) dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania žalovaným 2/, 4/, 7/ a 9/. Jedná sa totiž o okolnosti, ktoré môžu dotvárať úplnosť skutkového deja (stavu) posudzovaného prípadu. Pokiaľ sa žalobcovia subjektívne domnievajú, že nevychádzali z úplného skutkového stavu veci a preto s a rozhodli nepokračovať v konaní, toto ich (subjektívne) hľadisko nemožno bez ďalšieho považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa a nepriznanie náhrady trov konania. Ak súd vyvodí procesnú zodpovednosť účastníka konania na zastavení konania v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p. z konkrétnych dôvodov pre ktoré došlo k späťvzatiu žaloby, tieto (samy osebe) nemôžu byť súčasne aj dôvodmi, hodnými osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú použitie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p.

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd preto mimoriadnym dovolaním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (spolu so závislým výrokom o náhrade trov odvolacieho konania v zmysle § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) zrušil podľa § 243b ods. 1 O.s.p. a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.